

[Hanne Reintoft.]

rende bygninger og uddannet personale og tilstrækkelig normering af det personale. Vi kan intensivere behandlingsarbejdet. Vi kan intensivere familierådgivningen og arbejdet med det virkelige hjem, og vi kan bruge den forskning, vi har, til at sikre disse børn en lykkelig tilværelse og helst deres forældre med.

Det andet, man må huske, er, at disse glemte børn kommer, som jeg har nævnt, ofte fra forældre eller enlige mødre, der selv tilhører samfundets oversete grupper, og mange af børnene er blevet institutionsbørn og er altså tit børn med psykiske men, fordi disse forældre ikke er blevet hjulpet i tide. Som jeg nævnte, ligger der ulukkeligvis i vores abortlovgivning en anerkendelse af, at samfundets boligpolitik er så ringe, at f. eks. bolignød kan være årsag til, at forældre ikke kan have deres børn, uden at man imødegår det, der er årsagen, og afhjælper bolignøden.

Andre vanskeligheder tårner sig op: besværlighederne med at skaffe plads på daginstitution, uddannelsesvanskeligheder, lavtlønsproblemer — men disse problemer kan i vores samfund løses på en anden måde end ved institutionsanbringelse af børnene — og dårligt udbygget behandling, som børne- og ungdomsforsorgen faktisk har i dag, hvorfor forældrekontakten går itu. Det er i meget høj grad også et problem for børneforsorgen at være så veludrustet med personale og veluddannet personale, at de kan bevare forældrekontakten. Når en ung moder holder op med at komme og besøge sit barn, så er det tit, fordi det er for tungt. Det er for tungt at gå og se, at barnet græder, idet det savner én. Det er for tungt ikke at få støtte nok af personalet, som måske ikke er tilstrækkelig velkvalificeret. Disse problemer kan afhjælpes, uden at man behøver at forære børnene væk hen over hovedet på moderen.

I børne- og ungdomsforsorgen kender man udmærket løsningen på de problemer. Mødrehjælpen har også ofte nok gjort opmærksom på sine manglende hjælpemuligheder. Justitsministeren kender også udmærket de vanskeligheder, en slags tvangsadoption vil give. Erfaringerne fra Norge går jo ud på, at tanken i praksis faktisk er ret uanvendelig. Norge har en sådan lov og bruger den faktisk ikke.

Det ville være en fordel, om fremtrædende mennesker i dette samfund ville opgive nogle af deres mange patentløsninger på de stadig større sociale skævheder, som vi ikke formår at rette op ad politisk vej. Det vil være en fordel, om man vil holde op med at udtale sin uforgribelige mening om, hvorvidt vi har råd til at behandle kronisk syge, om vi skal give dødshjælp til alvorligt syge og selvmordshjælp til selvmordskandidater, når vi oveni lægger abortlovgivningens erkendelse af, at det fra et samfundsmæssigt synspunkt kan være ønskeligt at give en kvinde abort, fordi de sociale vilkår er for slette, og så nu ideen om, at når vi ikke har sørget tilstrækkelig godt socialt f. eks. for den enlige mor, så kan vi forære hendes barn væk til de mere velbærgede. Man ser unægtelig en inhuman og asocial linje tegne sig, og man må undre sig over — det skal være min slutbemærkning — at disse, skal vi sige meget specielle problemløsninger netop dukker op i de år, hvor vi har en socialreformkommission siddende til at udføre et kommissionsarbejde, der netop skulle have iværksat en bred samfundsmæssig og dybtgående debat om de virkelige realistiske løsninger på de meget store problemer, vores samfund påfører mennesker, og de svagheder, det har.

Ordføreren for forslagsstillerne (Lene Bro): Jeg kan forstå på samtlige ordførere, faktisk også på fru Hanne Reintoft, at der er visse ting, vi i hvert fald er helt enige om i det; jeg har lagt frem i dag som et lovforslag. Jeg kunne tænke mig blot at kommentere enkelte punkter i det sagte, idet jeg nu har fået lovning på og tilslutning til et udvalgsarbejde, hvor jeg mener at vi skal gå ind i en meget dybtgående drøftelse.

Fru Dagmar Andreasen var inde på en stramning med hensyn til antallet af år. Når jeg har udformet mit lovforslag, som jeg har, er det netop for at få en bred enighed og en løsning af de problemer, vi bliver ved med at efterlyse en løsning på. Lad os diskutere det i et udvalg, og lad os komme i gang med at få lavet en lov, som vi kan vedtage i denne samling, i hvert fald om de ting, vi er enige om.

Jeg bliver både af fru Hanne Budtz og af andre henvist til, når jeg siger, at en enlig far skal have ret til at adoptere sit barn, at